

Герої не вмирають!

Мякотін Сергій Павлович – «Твердий» воїн із Лебедина

«Твердий»

Земля тверда не від пластів камінних.

Її не візьмуть вражі лемеші.

На ній не зійде враже те насіння.

Вона тверда від твердості душі.

М'якими називали твердодухих –

Так жартували предки - козаки.

Таких не купить ворог за макуху,

Таких бояться пахмурні віки,

Часи з оскалом вовчим, як сьогодні.

І ось тепер – навічно молодий.

В синах живе і буде жить Мякотін,

Що мав і має позивний «Твердий».

Василь Пазинич,

член Національної спілки письменників України

Непросто писати про людину, яку ще зовсім недавно бачили на вулицях Лебедина живою та здоровою. Звісно, Сергій Мякотін (малюнок 2. 1.) міг би й нині ходити тими самими вулицями, займатися підприємницькою діяльністю, жити зі своєю коханою дружиною Віолетою Миколаївною та виховувати двох синів - Павлушу та Дмитра (Малюнок 2. 2.). Міг, якби зміг заховатися у нірку байдужості, у нірку отого самозаспокоєння для власної душі: «моя хата скраю – нічого не знаю!» Та не таку дріб'язкову і дрібненьку душу мав Сергій Павлович, щоб вона дозволила йому так учинити. Він був патріотом своєї землі. Патріотом справжнім, а не з категорії тих «патріотів», які звикли сидіти на теплій печі і воювати за Україну на м'якій канапі біля телевізора.

Наше невеличке містечко для нього, уродженця Харкова, стало рідним. Закінчивши в кінці 1980 – х Харківський залізничний технікум і отримавши професію електрика, Сергій вирішив почати свою трудову діяльність у колишньому Лебединському «Промбуді». Звідси він і пішов на службу в армію, сюди і повернувся до роботи, зустрів свою майбутню дружину. Тут проходило його життя до того часу, доки не почалася російська агресія на український Донбас. Сергій Павлович не чекав виклику з військкомату, а вже

в липні 2014-го пішов до лав Національної гвардії України добровольцем на ту посаду, яка вирішує результат будь – якої війни. Це - посада солдата. Він усвідомлював, що йде на війну з безпринципним ворогом. І солдат резерву 5-го відділення 3 - го взводу 3 - ї роти батальйону спецпризначення ВЧ 3027 Національної гвардії України Сергій Мякотін (позивний «Твердий») став розвідником.

31 січня 2015 року під час виконання бойового завдання поблизу міста Вуглегірськ Артемівського району Донецької області група, у якій перебував і наш земляк, потрапила під сильний ворожий вогонь. Під час цього бою Сергій Павлович отримав смертельне поранення. За особисту мужність та героїзм, виявленні в бою, солдат резерву Мякотін Сергій Павлович Указом Президента України № 365/2015 від 28 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). (Малюнок 2.3.)

Батьківську нагороду в столиці представники Генштабу ЗС України вручили його синам. (Малюнок 2. 4.)

Брисенко Богдан Михайлович – артилерист на передньому краї.

...Під Іловайськом, в “коридорі”, всіх поклали...

Хто був поранений, доби́ли, мов шмаття,

Була домовленість, “зелений” їм давали,

А потім кров’ю вми́лась матінка - земля...

Народився Богдан Брисенко 30 вересня 1993 року в Лебедині (малюнок 2.5.). Щастя у батьків було подвійним – на світ з’явився не один хлопчик, а двоє. Навчався у Лебединській загальноосвітній школі I-III ступенів №5.

Богдан був одним із артилеристів Сумського ракетно – артилерійського полку № 27, який загинув від вогню ворога.

Батьки згадують, що він був незалежним, дуже любив свободу. Мав багато друзів, ніколи не боявся витратити гроші їм на допомогу. Захопленням Богдана були автомобілі – на свій він назбирати не встиг.

Після закінчення школи вирішив здобути робітничу професію – пішов навчатися у вище професійне училище міста. Продовжив навчання у Висторопському технікумі переробної промисловості. Однак закінчити не встиг – у 2012 році призвали до армії, потрапив до підрозділу радіорозвідки однієї із військових частин, що базувалися у Житомирі (Малюнок 2.6.). Військова служба Богдана не приваблювала, тож після демобілізації повернувся в рідне місто. Деякий час працював робітником на Лебединській швейній фабриці, однак робота йому зовсім не подобалася. Тому в 2013 вирішив повернутися в армію, вступивши на контрактну службу (Малюнок 2.7.). Адаптувався швидко - адже мав досвід, став старшим сержантом, а потім дослужився до командира топогеодезичного відділення – командував артилерійськими розвідниками.

Сумський реактивно – артилерійський полк (РЕАП) покинув свою базу ще в березні. Із тих пір батьки бачили Богдана тільки один раз, влітку 2014 року він приїхав у короткострокову відпустку. Однак про бойові дії батькам майже нічого не розповідав, заспокоював, що знаходиться у безпечному місці, - беріг їх нерви. Ті уривки інформації, що довелося почути, зовсім не підносили дух – спочатку було дуже важко, стара військова техніка часто ламалася, продуктів іноді було недостатньо, деякі офіцери часто просто втікали. Полк у цей час вів інтенсивні стрільби, тож зрозуміло, що Богданові доводилося виконувати багато бойової роботи. У серпні 9 – та батарея 27 РЕАПу знаходиться у с. Перемога Старобільського району. Сумські артилеристи мали відійти. Перед самим відходом 3 вересня 9 – ту батарею накрив залп із вражої РСЗО «Смерч». Юнак встиг добігти до бліндажу, але ракета потрапила саме в це укриття... Похований Богдан Брисенко на Троїцькому цвинтарі м. Лебедина. У порожній кімнаті юнака залишилися його форма і берці, які знайшли у розгромленому бліндажі.

30 жовтня на фасаді Лебединської загальноосвітньої школи I-III ступенів №5, де навчався Богдан, була урочисто відкрита меморіальна дошка. Право відкрити її було надано брату загиблого героя Володимиру.

Чередайко Сергій Володимирович – обірвалася «ниточка життя»

Мало так судилось йому жити,
Обірвалась ниточка життя...
Вічно пішов з Богом говорити
Про людське щасливе майбуття...

«Ниточка життя» - саме так називали бойові побратими нашого земляка Сергія Чередайка, бійця сил АТО із позивним «Кавказ» (Малюнок 2.8.). Він, завжди життєрадісний, підвозив на передову боєприпаси та інші необхідні речі. Нерідко брав до рук автомат, відбиваючи разом із іншими ворожі напади.

Народився Сергій Володимирович 13 травня 1974 року в м. П'ятигорськ Ставропольською краю. У 1981 році пішов до школи, закінчив 8 класів та переїхав до м. Лебедина, де закінчив навчання у школі, і працював водієм. Одружений, мав трьох дітей.

24 квітня 2015 року Чередайко Сергій Володимирович був мобілізований. Із 24 квітня 2015 по 14 червня 2015 пройшов підготовку у навчальному центрі «Десна». По закінченню навчання був призначений на посаду водія-електрика інженерно-саперного взводу, окремого 10 батальйону. Із 14 червня 2015 року по 22 вересня 2015 року брав участь у розмінуванні території Донецької та Луганської областей.

Він був своїм в окопах, своїм на відпочинку, був «ниточкою», що пов'язувала бійців. Талісманом життя вважали його побратими, адже після того, як він приїжджав до них, днів зо три вони були певні, що житимуть без втрат.

І ось обірвалася ниточка... Війна не обирає жертв, вона знищує життя.

22 вересня 2015 року о (21:00) героїчно загинув «Кавказ», прийнявши на себе вибух бойової гранати - врятувавши товаришів. Похований на Покровському цвинтарі в місті Лебедині.

У минулому за незалежність і самостійність України боролися цілі покоління українських патріотів, за неї полягли Герої Небесної Сотні, за неї гинуть українські воїни та мирні громадяни в Українському Донбасі. Нині Україна і весь світ об'єдналися навколо ідеї незалежності, свободи, гідності, правової держави, європейської інтеграції.

Українська армія та її переозброєння мають стати нашими найголовнішими пріоритетами, а реформовані в найближчому часі Збройні Сили України повинні стати найнадійнішими захисниками Українського народу та найкращими гарантами миру. Громадяни України не зможуть відчувати благо миру та безпеки доки ми не врегулюємо наші відносини з сусідньою державою.

Незважаючи на те, чим або коли закінчиться криза в Україні, нова військова модель буде існувати і надалі, а військова стратегія дестабілізації матиме серйозні наслідки для політичної та військової рівноваги.

Спроба досягти мирного врегулювання з Україною, зупинивши посягання на її суверенітет та економічний добробут, потребуватиме мудрості та наполегливості з боку обох держав.

Слава героям – лебедицям! Нехай перемагає життя, нехай над нами буде мирне небо, відвойоване вами.

Малюнок 2.1.Мякотін Сергій Павлович

Малюнок 2.2. Брати Павлуша (учень 5 класу Лебединської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 5) та Дмитро Мякотіни біля меморіалу загиблим під час АТО лебединцям, де і фотографія їхнього батька Сергія Мякотіна

Малюнок 2.3. Батьківську нагороду отримав син Павлусь

Малюнок 2.4. Орден «За мужність» III ступеня

Малюнок 2.5.
Артилерист Богдан Брисенко

Малюнок 2.6.
Богдан Брисенко під час контрактної служби

Малюнок 2.7.
Богдан Брисенко під час строкової служби

Малюнок 2.8.
Сергій Чередайко – «Кавказ»